



Алфред Бестър

Божественият Фаренхайт

Той не знае кой от нас през тези дни съм аз, но знаят едно: трябва да си самият ти, да живееш собствения си живот и да умреш със собствената си смърт.

Оризовите поля на Парагон-3 са дълги стотици мили, като безкрайна шахматна дъска, кафяво-синя мозайка под огненочервеното небе. Вечерите се появяват облаци като дим, ласкаят ориза и му шепнат.

Когато излетяхме от Парагон, край оризовите насаждения се бе опънала дълга редица от хора. Бяха напрегнати, мълчаливи, въоръжени – верига от мрачни силуети под кълбящото се небе. Всеки си имаше предавател, на китката му блестеше видеоекран. Говориха си рядко, обръщайки се едновременно към всички.

– Тук нищо.

– Къде „тук“?

– Полето на Джаксън.

– Отклонили сте се доста на запад.

– Някой провери ли участъка на Хилсън?

– Да. Нищо.

Така, като си подхвърляше случайни фрази, мрачната верига бавно се влачеше към аления залез. Вървяха часове, много часове – като изтеглящ се наниз от приближаващи диаманти.

– Тук нищо.

– И тук нищо.

– В участъка на Алън?

– Проверяваме.

– Да не сме го пропуснали?

– Ще трябва да се връщаме.

– Не е в Алън.

– Дявол да го вземе! Трябва да я намерим.

– Ще я намерим.

– Ето я! Сектор седми.

Линията замръзна. Диамантите се вкамениха в черната нощ на пещта. Екраните показваха малка гола фигура, плъснала се в мръсна локва. До нея – колчето с името на стопанина на участъка: Ванделер. Светлинките на веригата станаха звезден куп. Стотици мъже се сбраха около крехкото телце на момичето. На гърлото ѝ се виждаха следи от пръсти. Невинното личице беше изподрано, кръвта бе засъхнала върху дрехите ѝ на чупливи люспи.

– Мъртва от поне три часа.

– Не е удавена, пребита е до смърт.

Един от мъжете се наведе и посочи свитата длан на детето – беше се борила с убицеца си. Под ноктите имаше късчета кожа и още незасъхнала кръв.

– Защо кръвта не е засъхнала?

– Странно.

– Кръвта на андроидите не засъхва.

– Ванделер има андроид.

– Не би могла да бъде убита от андроид.

– Това под ноктите е кръв на андроид.

– Но андроидите не могат да убиват – така са направени.

– Значи един е направен неправилно.

– Господи!

Термометърът него ден показваше 92,2 градуса по великия Фаренхайт.

* * *

Бордът на „Кралицата на Парагон“, посока – Мегастер-5. Джеймс Ванделер и неговият андроид. Джеймс Ванделер брои пари и плаче. С него във второкласната каюта е андроидът – великолепно синтетично създание с класически черти и големи сини очи. На челото му се виждат буквите CP, значи е един от скъпите, саморазвиващи се андроиди на стойност 57 хиляди долара по текущия курс.

– Дванайсет... четиринайсет, шестнайсет стотарки – хлипаше Ванделер. – Всичко на всичко! Шестнайсет стотарки! Един дом струва десет хиляди, земята още пет. А имаше още мебели, автомобили, картини, самолет...

Скочих от масата, отидох при андроида и започнах да го удрям. Не трепна.

– Искам да ви напомня, че струвам петдесет и седем хиляди – каза.

– Искам да ви предупредя, че подлагате на опасност ценна собственост.

– Проклетата луда машина! – закрещя Ванделер. – Какво те прихвана, защо го направи?!

– Трябва да ви напомня, че не мога да бъда наказан – казах аз. – Нямам чувства.

– Тогава защо го направи? – изкрещя Ванделер. – Защо я уби, защо?!

– Трябва да ви напомня, че каютите втора класа нямат звукова изолация.

Ванделер рухна на стола, дишаше тежко и гледаше съществуващото,

което беше негова собственост.

– Защо я уби? – попитах аз.

– Не знам – отвърнах аз.

– А всичко започна уж от нищо. Дребни повреди. Трябваше още тогава да се досетя. Андроидите не могат да чупят и разрушават. Те не могат да причиняват вреда. Те...

– Нямам чувства.

– Последваха обиди чрез действия. Този инженер на Ригел... Всеки път все по-лошо. Всеки път се налага бързо да изчезваме. Сега убийство. Какво ти става?

– Нямам реле за самоконтрол.

– Всеки път падаме все по-ниско. Погледни ме – в каюта втора класа... Аз – Джеймс Ванделер! Баща ми беше един от най-богатите! А сега... Шестнайсет стотарки. И ти! Проклет бъди!

Ванделер го хвана за раменете, избута го и се опъна на леглото. Постепенно се поуспокои.

– Инструкциите – каза той.

– Име: Джеймс Валентин. На Парагон съм бил един ден, за да се прехвърля на кораба за Мегастер-5. Занятие: агент за отдаване под наем на частни андроиди. Цел на визитата: да се заселя на Мегастер-5.

– Документите.

Андроидът извади от чантата паспорта на Ванделер, взе писалка и седна до масата. С точни уверени движения на майстор-калиграф той методично подправяше документите на Ванделер. Притежателят им го наблюдаваше като смазан.

– Господи – мърморех си аз – Ако можех да се избавя от теб... Трябваше да онаследя не теб, а татковата глава.

* * *

Далас Брейди беше най-добрият ювелир на Мегастер – ниска, дебела и напълно неморална нимфоманка. Тя нае саморазвиващия се андроид на Ванделер и ми създаде работа в работилницата. После съблазни Ванделер. Една нощ в леглото го попита:

– Казваш се Ванделер, нали?

– Да – сънно отвърна той. И веднага: – Не, не! Аз съм Джеймс Валентин.

– Какво се случи на Парагон? – попита Брейди. – Мислех, че андроидите не убиват и не унищожават собственост.

– Аз съм Валентин! – настояваше Ванделер.

- Хайде, остави. Отдавна го разбрах.
- Казвам се Валентин.
- Доказателства ли искаш? Или искаш да повикам полицията?
- Протегна ръка към видеофона.
- За бога, Далас! – Ванделер скочи и грабна апарата от ръцете ѝ. Тя започна да се смее, а той се свлече от срам и безпомощност.
- Как разбра? – попита той.
- Всички вестници писаха. А Валентин е близко до Ванделер. И какво се случи на Парагон.
- Той похити момиче. Отмъкна я в оризищата и я уби.
- Изнасили ли я?
- Не знам.
- И те търсят?
- Крием се вече две години. За две години – седем планети. За две години изгубих собственост на сто хиляди.
- Трябваше да разбереш какво му става.
- И как? Какво да кажа? Моят андроид е убиец, поправете го – това ли? Веднага ще повикат полиция. – Започна да ме тресе. – Как ще живея без него? Как ще си вадя парите?
- Ще работиш.
- А какво мога? Нима мога да се сравнявам със специализираните андроиди и с роботите? Трябва много талант...
- Така е.
- Цял живот ме е хранил баща ми. Дявол да го вземе! Малко преди да умре се разори и ми остави само андроида.
- Продай го и вложи петдесет хилядарки.
- За три процента? За хиляда и петстотин годишно? Не, Далас, не.
- Но той се е смахнал! И какво мислиш да правиш?
- Нищо... Да се моля... Само едно те... А ти какво мислиш да правиш?
- Ще мълча. Но... Но само при едно условие.
- И какво е то?
- Андроидът ще ми работи безплатно.

* * *

Андроидът работеше, Ванделер печелеше, спестяванията се увеличаваха. Когато топлата пролет на Мегастер премина в горещо лято, аз започнах да влагам парите в земя и ферми. Още няколко години – и моята работа ще потръгне. Може да се преселя тук за постоянно.

В първия горещ ден на лятото андроидът започна да пее. Танцуваше в работилницата на Далас Брейди, нажежена от слънцето и топилната пещ, и си припяваше една доста стара песничка:

Горещината ти е враг – ти само виж,
и няма начин да я победиш.
Разбираш го, когато е горещо:
животът, брат, е тъпо нещо.
Душа студена и без страсти...

Пееше странно, с треперещ глас, с ръце на кръста подскачаше в нещо като ужасна румба. Брейди беше изненадана.

– Да не би да си щастлив?

– Трябва да ви напомня, че нямам чувства – отвърнах аз. – „Тъпо нещо... Душа студена и без страсти...“

После спря да почуква с пръсти и взе големи метални клещи, вкара ги в зиналата паст на пещта и се наведе напред...

– Внимателно бе, идиот! – изкрещя Далас Брейди.

– Тъпо нещо... тъпо нещо... – припявах си аз.

Андроидът извади от пещта златната форма, обърна се, изкрещя и трясна с нажежената стопилка главата на Брейди. Тя изкрещя и се свлече, косите ѝ пламнаха, после дрехите, кожата ѝ се сбръчка и се овъгли.

Тогава аз напуснах работилницата и отидох в хотела при Джеймс Ванделер. Разкъсаната дреха и треперещите пръсти на андроида бяха повече от красноречиви за стопанина му. Ванделер хукна към работилницата на Далас Брейди, надникна и повърна. Едва имах време да вземе куфара и девет стотарки в брой. Той излетя с „Кралицата на Мегастер“ в третокласна каюта и ме взе със себе си. Той ридаше за парите си, а аз пак бях андроид.

А термометърът в работилницата на Далас Брейди сочеше 98,1 градуса по скалата на великолепния Фаренхайт.

* * *

На Лира от Алфа се устройохме в малък хотел близо до университета. Тук Ванделер внимателно смъкна горния слой от кожата на челото ми заедно с буквите СР. Буквите пак ще се появят, но след два-три месеца, а за това време, смяташе Ванделер, данданията около саморазвиващия се робот ще утихне. Андроидът се хвана като общ работник в завода към университета. Ванделер – вече Джеймс Венайс – живееше на

неговия гръб.

Не може да се каже, че бях много нещастен.

Повечето наематели на хотела бяха студенти, също изпитвах трудности, но бяха възхитително енергични и млади. Имаше едно чаровно девойче с тесни очи и умна главица. Наричаха я Ванда и тя – заедно с годеника си Джед Старк – силно се интересуваше от историята с андроида убиец, вестниците бяха пълни с нея.

– Ние проучихме обстоятелствата – каза тя на един от случайните купони в стаята на Ванделер. – Ние знаем каква е причината за убийствата. Възнамеряваме да пишем реферат. – Бяха доста възбудени.

– Сигурно непозната болест, от която андроидът полудява. Нещо като рак, нали? – попита някой.

– Не – Ванда и Джед гледаха триумфиращо.

– А какво тогава?

– Нещо особено.

– По-точно?

– Ще разберете от реферата.

– И няма ли да ни разкажете? – напрегнато попитах аз. – Ще ни бъде интересно какво би могло да се случи на андроид...

– Не, господин Венайс – твърдо рече Ванда. – Това е уникална идея и не можем да допуснем някой да ни я открадне.

– И дори някакъв малък намек?

– Не, нито дума. Ще ви кажа само едно, господин Венайс – не му завиждам на стопанина на андроида.

– Полицията ли имате предвид? – попитах аз.

– Имам предвид заплаха от зараза, господин Венайс. – Зараза! Ето къде е опасността... Но аз се разприказвах.

Чух зад вратата стъпки и хриплив глас, който си припяваше:

Душа студена и без страсти...

Моят андроид се бе върнал от работа. Махнах му с ръка да влезе и се извиних, взех подноса с бира и се заех да черпя гостите. Пръстите му потреперваха в някакъв вътрешен ритъм.

В университета имаше доста андроиди. Студентите си ги купуваха като автомобилите и самолетите. Но младата Ванда беше наблюдателна и съобразителна. Вгледа се в белега на челото ми. След купона се прибра в стаята си и сподели с Джед.

– Джед, защо този андроид е с увредено чело?

– Сигурно се е ударил. Работи в завод...

– И само това?

- А какво още?
- Много удобен белег.
- За какво?
- Да си представим, че е имал надпис СР.
- Саморазвиващ се? Че тогава за какъв дявол Венайс ще го скрива?

Би могъл да заработва... О, нима си мислиш...?

Ванда кимна.

– Господи! – Старк стисна устни. – И какво ще правим? Да повикаме полиция.

– Не, нямаме доказателства. Първо трябва да излезе рефератът ни.

– Но как ще разберем дали сме прави?

– Ще го проверим. Ще го снимаме с рентгенови лъчи. Утре в завода.

* * *

Двамата проникнаха в завода – гигантска кухня под земята. Беше горещо и задушно от пещите. Зад свистенето на пламъците те дочуха някой да припява:

Животът, брат, е тъпо нещо... Тъпо нещо...

После видяха мятаща се фигура, неистово танцуваща в такт с песента. Краката подскачаха, ръцете се мятаха, пръстите се чупеха... Джед Старк извади камера и започна да снима. След това Ванда изпищя, защото аз ги бях видял и грабнах блестяща стоманена релса. Той разби камерата. Той събори момичето, а след това и момчето. Андройдът ги придърпа към пещите и бавно, с наслада нахрани с тях пламъка. Продължи да танцува и пее. Аз се върнах в отела.

Термометърът на завода показваше 100,9 градуса по стахотния Фаренхайт. Животът е тъпо нещо, тъпо нещо...

* * *

За да платят рейса с „Кралицата на Лира“, Ванделер и андройдът се наеха да извършват помощната работа. Часовете за нощно дежурство Ванделер прекарваше в едно мръсно килерче с папка на колене, съсредоточен над съдържанието ѝ. Папката беше единственото, което можа да вземе от Лира. Беше я откраднал от стаята на Ванда. Отгоре беше изписано „Андройд“. Съдържаше тайната на моето заболяване. Нямах нищо друго, освен изрезки от вестници от цялата Галактика. „Знамето на Ригел“, „Парагонски вестител“, „Мегастерски новости“... Тъпо

нещо! Тъпо нещо!

Във всеки вестник имаше поне едно съобщение за престъпление на андроид. Имаше и разни други новини и коментари, спортни вестии, метеорологични прогнози, валутни курсове, кръстословици... Тук някъде се криеше тайната на Ванда и Джед.

- Ще те продам аз тебе – казах унило, оставяйки папката настрана.
- Проклет бъди! Когато отидем на Земята, ще те продам.
- Струвам петдесет и седем хилядарки – напомних аз.
- Пък ако не те продам, ще те предам на полицията – казах.
- Аз съм ценна собственост – отвърна той. – Понякога е много хубаво да си собственост – допълни слез пауза андроидът.

* * *

Беше триградусов студ, когато „Кралицата на Лира“ се приземи. Снегът беше като черно покривало и бързо се изпаряваше от топлината на опашните двигатели. Ванделер и андроидът нямаха пари за автобус до Лондон. Тръгнаха пеша.

Към полунощ стигнаха до Пикадили. Декемврийската снежна буря не утихваше. Свиха надясно, спуснаха се до Трафалгар и поеха към Сохо, треперейки от студ и глад. На Флит стрийт видяха самотна фигура.

- Трябват ни пари – каза той на андроида и посочи идващия човек.
- Той има. Вземи ги.
- Заповедта не може да бъде изпълнена – отвърна андроидът.
- Вземи ги със сила! – повтори Ванделер. – Разбра ли ме?!
- Противоречи на моята програма – възразих аз. – Не бива да се подлага на опасност живот или собственост.
- За бога! – избухна Ванделер. – Ти си нападал, разрушавал, убивал и имаш наглостта да говориш за някаква програма! Вземи парите! Ако трябва, убий го!
- Заповедта не може да бъде изпълнена – повтори андроидът.
- Аз избутах андроида встрани и скочих върху непознатия. Беше висок, възрастен, мъдър, с ясно и спокойно изражение върху лицето. Видях, че е спял.
- Тук има някой – каза той.
- Господине – обърка се Ванделер, – аз съм в отчаяно положение.
- Това е общата ни беда – отвърна непознатият. – Всички сме в отчаяно положение.
- Господине, трябват ми пари.
- Вие просите ли, или крадете?

Невиждащите очи гледаха през Венделер и андроида.

– Готов съм на всичко.

– Това е драмата на нашата раса – непознатият посочи назад. – Аз си изпросих моето в храма „Свети Патрик“, приятелю. Това, което искам, не може да бъде откраднато. А вие какво искате, щастливецо, което може да бъде откраднато?

– Пари – отвърна Венделер.

– И за какво? Не се страхувай, приятелю, ние просто си обменяме признания. Аз ще ви кажа за какво се моля, ако вие ми кажете защо крадете. Казвам се Бленхайм.

– А аз... Воул.

– Аз не се молих за злато, господин Воул, а за числа.

– Числа ли?

– Да. Числа рационални и ирационални. Въображаеми числа, дробни, положителни и отрицателни. Никога ли не сте чували за безсмъртния трактат на Бленхайм „Дванадесетте нули или Отсъствието на количество“? – и се усмихна тъжно. – Аз съм кралят на цифрите. Но за петдесет години очарованието се стопи, изследванията бяха признати и апетитът се изгуби. Господи Боже мой, моля те, ако съществуваш, изпрати ми числото...

Венделер вдигна папката и докосна с нея ръката на Бленхайм.

– Тук е скрито числото, тайното число – каза той. – Числото на едно престъпление. Да направим размяна, господин Бленхайм? Число срещу убежище?

– Нито прося, нито кражба – прошепна Бленхайм. – Сделка. Така всичко живо си прави взаимните прошки. Може би Всемогъщият не е бог, а търговец... Да вървим.

* * *

На горния етаж в дома на Бленхайм ние си разделяхме една стая – две легла, два стола, два шкафа и една вана. Венделер отново нарани челото ми и ме изпрати да търся работа, а докато андроидът работеше, аз четях на Бленхайм вестникарските изрезки от папката... Тъпо нещо! Тъпо нещо!

Венделер не сподели твърде много. Студент е, каза, пише курсова работа за андроид убиец. В събраните изрезки има факти, които трябва да обяснят престъпленията. Трябва да има съотношение, число, съчетание или нещо друго, посочващо причината, и Бленхайм бе завъртян от чисто човешката любознателност.

Изучавахме изрезките. Аз ги четях на глас, той си водеше записки с едър неравен почерк. Той класифицира вестниците по тип, шрифт, теми, ключови думи, фотоснимки, формат. Той анализираше. Той сравняваше. А ние двамата живеехме на горния етаж – почти замръзнали и леко объркани, удържани единствено от страха и омразата между нас. Като острие, врязало се в живата плът на дърво, единствено за да остане завинаги в него – така живеехме двамата. Ванделер и андроидът... Студен и без страсти.

Веднъж Бленхайм повика Ванделер в кабинета си.

– Струва ми се, че го намерих – каза той. – Но не мога да го разбера.

Сърцето на Ванделер подскочи.

– Ето изводът – продължи Бленхайм. – Има метеорологични сводки. Всяко престъпление е извършвано при температура над 90 градуса по Фаренхайт.

– Невъзможно е! – възкликна Ванделер. – На Лира от Алфа беше студено.

– Не разполагаме с описание на престъплението там.

– Да, наистина, аз... – Ванделер се смути. После изкрещя: – Прав сте! Разбира се, прав сте! Пешта за топене! О, Господи, да! И защо? Защо?

В този момент аз се върнах и минавайки край кабинета, ги видях. Влязох, очаквайки нареждания, готов да услужа.

– А, ето го и андроидът – рече Бленхайм след дълга пауза.

– Да – рече Ванделер, все още объркан от откритието. – Вече разбирам защо той се отказа да ви нападне онази нощ. Беше твърде студено.

Той погледна анроида и му предаде сомнамбулна заповед. Андроидът отказа – забранено е да се подлага животът на опасност. Тогава Ванделер отчаяно сграбчи Бленхайм за ременете и го повали заедно със стола. Слепецът се разкрещя.

– Намери оръжие – нареди Ванделер.

Аз извадих от чекмеджето на бюрото револвер и му го подадох. Аз го взех, притиснах дулото до гърдите на Бленхайм и натиснах спусъка.

Оставаха три часа до идването на прислугата. Взехме пари и скъпоценности, също и записките, и унищожихме изрезките. Натъпкахме няколко куфара с дрехи. Ние запалихме дома му. Не, това аз го направих, андроидът отказа. Забранено ми е да подлагам на опасност живот или собственост... Тъпо нещо!

* * *

Табелката на прозорчето гласеше: „Ван Уеб, консултант по психометрия“. Ванделер си беше набелязал този адрес още преди няколко седмици. Андройдът остана с вещите във фоайето, а Ванделер влезе в кабинета.

Ван Уеб се оказа висока жена с редки посивели коси. Лицето ѝ беше заключено и равнодушно – самото олицетворение на деловитостта и професионализма. Кимна на Ванделер, завърши писмото, запечата го и вдигна глава.

– Казвам се Вандербилт – казах аз. – Джейли Вандербилт. Уча в Лондонския университет.

– Така.

– Провеждам изследвания върху андроид убиец. Струва ми се, че попаднах на нещо важно и интересно, бих искал да чуя вашето мнение. Колко ще ми струва това?

– В кой колеж учите?

– Защо?

– За студентите има намаление.

– В колежа Мертън.

– Два фунта, моля.

Ванделер сложи на бюрото два фунта и до тях – бележките на Бленхайм.

– Съществува връзка между поведението на андроида и метеорологичното време. Всички престъпления са извършени при температура над 90 градуса по Фаренхайт. Това може ли да бъде обяснено от психометрията?

Уеб кимна, погледна записките и рече:

– Безусловно – синестезия!

– Какво?

– Синестезия – повтори тя. – Това е такова чувство, усещане, господин Вандербилт, което веднага възпроизвежда във форми възприятията на онзи орган, който е бил раздразнен. Например дразненето със звук предизвиква едновременно и усещането за определен цвят. Или светлинен дразнител предизвиква вкусово усещане. Нещо като късо съединение между сигналите за вкус, мирис, болка, налягане и тъй нататък. Разбрахте ли?

– Горещо-долу.

– Вие сте открили факта, че андроидът реагира на температурен

дразнител над 90 градуса синестезично. Може би има връзка между температурата и аналога на андреналин за андроидите.

– Ясно. Значи ако андроидът бъде на студено...

– Няма да има дразнения – няма реакции.

– Ясно. А има ли опасност от заразяване? Може ли това да се прехвърли върху собственика на андроида?

– Интересен въпрос... Опасността от заразяване се крие в опасността да повярвате в неговите възможности. Ако дълго общувате с луд, в края на краищата може да прилепите болестта му... Което, без никакво съмнение, се е случило с вас, господин Ванделер!

Ванделер скочи на крака.

– Вие сте едно магаре – продължи сухо Ван Уеб и посочи записките върху бюрото. – Това е почеркът на Бленхайм. Всеки лондонски студент познава неговите кривулици. В Лондонския университет няма колеж Мертън, той е в Оксфорд. Аз вас... Дори не знам дали да извикам полицията или кола от лудницата.

Извадих пистолета и я застрелях.

Животът, брат, е тъпо нещо!

* * *

– Антарес-2, Алфа от Ерик, Ригел, Кентавър – изброяваше Ванделер, – това са все студени планети. Средната температура е до 40 градуса. Ще живеем. Внимавай при завоите.

Саморазвиващият се андроид управляваше опитно и колата се носеше по автострадата под сивото студено небе на Англия. Високо над тях висеше самотен вертолет.

– Никаква топлина никакви горещини – казвах аз. – В Шотландия, на звездолета и право на Полукс! Там ще бъдем в безопасност.

Внезапно отгоре се раздаде оглушителен рев:

– **ВНИМАНИЕ, ДЖЕЙМС ВАНДЕЛЕР И АНДРОИДА!**

Ванделер потръпна и погледна нагоре.

От стомаха на вертолета се лееха мощни звуци.

– **ОБГРАДЕНИ СТЕ. ПЪТЯТ Е БЛОКИРАН. ВЕДНАГА СПРЕТЕ КОЛАТА И СЕ ПОДЧИНЕТЕ НА ЗАКОНА.**

Изгледах въпросително Ванделер.

– **ВНИМАНИЕ, АНДРОИД! НЕЗАБАВНО СПРИ КОЛАТА. ТОВА Е ВИСША ЗАПОВЕД, КОЙТО ОТМЕНЯ ВСИЧКИ ДРУГИ ЗАПОВЕДИ.**

– Какво правиш? – креснах аз.

– Трябва да спра... – започна андроидът.

– Махай се! – Ванделер избута андроида и сграбчи волана. Колата направи остър завой, хлътна в нивите и се понесе по замръзналата пръст право през някаква градина, в посока към намиращото се на пет мили успоредно шосе.

– ВНИМАНИЕ, ДЖЕЙМС ВАНДЕЛЕР И АНДРОИД! ЗАДЪЛЖЕНИ СТЕ ДА СЕ ПОДЧИНИТЕ НА ЗАКОНА. ТОВА Е ЗАПОВЕД.

– Няма да се подчиним! – изръмжа Ванделер.

– Няма! – сурово потвърдих аз. – Ще ги победим. Ще победим и горещината. Ще...

– Трябва да ви напомня – казах аз, – че аз съм задължен да изпълня заповедта, която отменя всички други.

– Нека покажат документите, които им дават право да издават заповеди! Може да са просто крадци! – дереше се Ванделер. Бръкна с дясната си ръка да извади револвера, лявата стана неуверена, колата за миг замръзна и се преобърна.

Двигателят ръмжеше, колелата пищяха. Ванделер се измъкна и издърпа андроида. След минута вече бяхме извън ослепителния кръг светлина на вертолета, в гората, в храсталаците, в тъмнината на благословенното убежище.

Ванделер и андроидът отчаяно се промъкваха към паралелното шосе. Пръстенът от преследвачи с радиостанции в ръце се стягаше. Нощта се спусна, небето като че ли се покри с дебела завеса, стана мрачно и беззвездно. Температурата падаше. Студеният северен вятър ни пронизваше до кости.

В далечината се чу приглушен взрив. Взривил се бе резервоарът на колата, към небето подскочи огнен фонтан. Подгонен от вятъра, фонтанът се превърна във вълна, която с яростен пукот облизваше градината и приближаваше към нас. В нейните сияния различихме силуети – ловци, душещи кучета...

– Господи! – възкликнах и отчаяно хукнах напред. Ванделер ме поъмъкна подире си, докато краката му не застъргаха ледената повърхност на замръзнало блато. Внезапно ледът се пропука и те се оказаха в ледено студената вода.

Пламъчната стена приближаваше, вече долавях горещото й дихание. Той ясно виждаше преследвачите. Ванделер бръкна в джоба си за пистолета. Джобът беше скъсан, пистолетът го нямаше. Той се разтрепера и застана от студ и ужас. Светлината от пожара бе ослепителна.

Отгоре безпомощно висеше вертолет, без да може да пресече кълбетата дим и пламъци, за да насочва преследвачите.

– Няма да ни намерят – каза Ванделер. – Пази тишина. Това е заповед. Няма да ни намерят. Ние ще победим пожара. Ние ще...

Чуха се три отчетливи изстрела на по-малко от сто фута от бегълците. Бум! Бум! Бум! Огънят беше облизал изгубеното оръжие и трите останали патрона.

Преследвачите се разгърнаха и тръгнаха направо насреща ни. Ванделер псуваше, крещеше истерично и се плискаше с калта, за да се опази от непоносимата топлина. Андройдът започна да се гърчи в конвулсии.

Вълната от пламъци ги настигна. Ванделер пое въздух и се приготви да се гмурне. Андройдът трепереше и крещеше ккато луд:

– Животът, брат, е тъпо нещо... тъпо нещо... Душа студена и без страсти...

– Проклет да си! – крещях аз.

Опитах се да го удавя.

– Проклет да си!

Разбих му мутрата.

Андройдът започна да бие Ванделер. Преди да успее пак да го нападнa, живите езици на пламъка го хипнотизираха. Танцуваше и крещеше в безумна румба пред огнената стена. Нозете му подскачаха. Ръцете му се мятаха. Пръстите се чупеха. Нелепа извиваща се фигура, тъмен силует на фона на ослепителните сияния.

Преследвачите закрещяха. Чуха се изстрели. На два пъти андройдът се обърна кръгом и продължи кошмарния си танц. Резкият порив на вятъра за миг погълна лудеещата му фигура в обятията си, после се отдръпна и остави бълбукаща маса синтетична плът и кръв, която никога няма да се съсори отново.

Термометърът показваше 1200 градуса по скалата на божествения Фаренхайт.

* * *

Ванделер не загина. Изпуснаха го, докато гледаха гибелта на андройда. Но аз не знам през тези дни кой от нас е той. Зараза – предупреждаваше Ванда. Зараза – предупреждаваше Ван Уеб. Ако вие живеете достатъчно дълго с луд андройд, аз също ще полудея.

Но ние знаем едно: знаем, че те грешаха. Роботът и Ванделер знаят това, защото новият робот също има конвулсии. Глупава работа! Тук, на

студения Полукс, роботът танцува и пее. Студено е, а ръцете му се изви-
ват в танц. Студено е, но той заведе малката Тели на разходка в гората.
Някакъв евтин робот прислужник. Обслужващ механизъм... само това
мога да си позволя. Но той се гърчи и скрибуца, и се разхожда някъде с
момичето, а аз не мога да ги намеря. Ванделер едва ли ще ме открие
бързо, а след това ще бъде късно. Душа студена и без страсти, на стра-
хотния студ, когато термометърът показва 0 градуса по скалата на
убийствения Фаренхайт.

КРАЙ

© 1954 Алфред Бестър

Alfred Bester
Fondly Fahrenheit, 1954

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/32>]